

РЕШЕНИЕ

№ 7915

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9412** по описа за **2022** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на М. М. Г., ЕГН: [ЕГН], в качеството ѝ на прокурист на "Еврохолд България" АД, ЕИК[ЕИК], чрез адв.Я., срещу Решение от 23.08.2022 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 10813/2021 г., потвърждаващо Наказателно постановление № Р-10-554/01.07.2021 г., издадено от Зам.-Председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", с което на касатора е наложена глоба в размер на 7000 лв., на основание чл.221, ал.1, т.4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа, за извършено нарушение на чл.114б, ал.1, пр.2 във вр.с ал.2 от същия закон.

Касаторът обжалва съдебното решение като неправилно. Твърди, че районният съд в противоречие със събраните по делото доказателства и без да изследва в цялост изложените в жалбата и тези в хода по същество възражения е потвърдил обжалваното постановление. Излага подробни съображения за маловажност на нарушението. Моли за отмяна на обжалвания съдебен акт, като делото се реши по същество с отмяна на НП. Претендира разности.

Ответникът, чрез юрк. Н., в писмени бележки, изразява становище за нейната

неоснователност. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е изяснил напълно фактическата обстановка по делото. При документална проверка, извършена от служители на КФН, е констатирано, че "Еврохолд България" АД е публично дружество. На 22.12.2020 г. като прокурист на същото е вписана М. М. Г.. Установено е, че на заседание Управителният съвет (УС) на „ Еврохолд България“ АД, проведено на 16.12.2020г. е взето решение за назначаване на лицето Г. за прокурист на дружеството. Вследствие на това, прокуристът е упълномощен съвместно от членовете на УС, взели решение за избора му. В законоустановения 7-дневен срок от вписването си Г. не декларира информацията по чл.114б, ал.1 ЗППЦК, като е била длъжна да стори това най-късно до 29.12.2020 г. За установеното нарушение бил издаден АУАН № Р-06-139/04.03.2021г., въз основа на който било издадено и процесното НП.

При тази фактическа обстановка районният съд е направил извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и при издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, поради което обжалваното НП е съобразено с всички изисквания на процесуалния закон. На следващо място е приел за извършено нарушението, за което е санкционирана жалбоподателката.

Решението е правилно.

В изпълнение на правомощията си съдът законосъобразно е констатирал, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - същите са издадени от компетентни органи в сроковете по чл. 34, ал. 2 и 3 от ЗАНН и съдържат изискуемите реквизити съгласно чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Налице е съответствие между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация. И в АУАН, и в НП обвинението е формулирано по начин, позволяващ да се разбере неговия характер.

Касаторът поддържа, че датата на извършване на нарушението не е правилно определена. По същите доводи въззивният съд обосновано е приел, че началото на срока по чл. 114б, ал. 2 от ЗППЦК е обвързано с момента на избора на лицето за прокурист, а не с момента на вписването на това обстоятелство в Търговския регистър. Нормата е ясна и недвусмислена. В случая жалбоподателят е избрана за прокурист на публичното дружество на редовно годишно общо събрание на акционерите, проведено на 16.12.2020г., а на 18.12.2020г. е била упълномощена съвместно от членовете на УС, взели решението, поради което е следвало да декларира пред КФН обстоятелствата по чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК в срок до 29.12.2020г. Следователно правилно наказващият орган, както и въззивният съд са приели, че нарушението е извършено на 30.12.2020г. – първият ден след изтичане на срока за подаване на посочената декларация. Вписването не е елемент от фактическия състав на учредяване на прокуратата. Фактът на избора на прокуриста е именно упълномощителната сделка, защото тя е източникът на представителната му власт и

въз основа на нея той може да действа от името на търговеца. С упълномощаването по чл. 21, ал.1, изр 3 от ТЗ, прокуристът всъщност се счита за избран от управителния орган на дружеството, от който момент започва да тече срокът по чл. 114б, ал.2 от ЗППЦК за деклариране на обстоятелствата по ал.1.

Настоящият състав на касационната инстанция изцяло споделя изводите на въззивния съд, че деянието не представлява „маловажен случай“. Приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения (каквото е процесното), но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или липсата на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В разглеждания случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с провеждането на ефективен последващ контрол върху дейността на поднадзорен субект -публично дружество, като се касае за сериозно закъснение от близо два месеца. Ето защо следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, който изключва маловажност на нарушението.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 150 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.08.2022г., постановено по НАХД № 10813/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав.

ОСЪЖДА М. М. Г., ЕГН: 6810136294 да заплати в полза на Комисията за финансов надзор сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

